

УДК 338.23:336.748.12(82)

DOI: 10.31651/2076-5843-2025-3-15-21

РОМАЩЕНКО Катерина Миколаївна¹

кандидат економічних наук,
доцент кафедри економіки та
міжнародних економічних відносин,
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4138-0313>
ekaterinae@ukr.net

ІГНАТЕНКО Владислав Сергійович¹

здобувач другого рівня освіти - магістр,
студент кафедри економіки та
міжнародних економічних відносин
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-1274-4598>
ignatenko.vladyslav@vu.cdu.edu.ua

¹Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького,
м. Черкаси, Україна

АНТИІНФЛЯЦІЙНА ПОЛІТИКА УРЯДУ МІЛЕЯ В АРГЕНТИНІ: СУЧАСНІ РЕЗУЛЬТАТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

***Анотація.** У статті досліджено антиінфляційну політику уряду Хав'єра Мілея в Аргентині у 2024-2025 роках. Проаналізовано історичні причини хронічної інфляції та роль фіскального домінування у формуванні монетарної нестабільності. Визначено ключові елементи «шокової терапії»: безпрецедентну фіскальну консолідацію, припинення монетарного фінансування дефіциту та коригування відносних цін. Обґрунтовано результати стабілізаційної програми на основі офіційних статистичних даних Національного інституту статистики Аргентини (INDEC). Оцінено соціальні наслідки реформ та динаміку рівня бідності. Визначено роль міжнародної фінансової підтримки МВФ у забезпеченні сталості реформ та перспективи подальшого економічного розвитку країни.*

***Ключові слова:** фіскальне домінування; монетарна політика; грошова емісія; бюджетний профіцит; валютний курс; рівень бідності; Міжнародний валютний фонд; макроекономічна стабілізація.*

Постановка проблеми. Аргентина являє собою унікальний випадок у світовій економічній історії. На початку ХХ століття країна входила до десятки найбагатших держав світу, маючи ВВП на душу населення на рівні Канади та Австралії. Проте протягом наступного століття Аргентина пережила численні епізоди гіперінфляції, дефолти та валютні кризи, що перетворило її на класичний приклад «периферійного капіталізму» та нестабільного економічного розвитку. Ф. Буера та Дж. П. Ніколіні у дослідженні для Becker Friedman Institute зазначають, що середньорічний рівень інфляції в Аргентині за період 1944-2023 років становив близько 190% - вражаюча цифра, що свідчить про глибокі структурні проблеми економічної системи [1].

Наприкінці 2023 року Аргентина опинилася на межі чергової гіперінфляційної кризи. За даними Національного інституту статистики та переписів Аргентини (INDEC), місячна інфляція у грудні 2023 року становила 25,5%, а річна інфляція сягнула 211,4% - найвищий показник з часів гіперінфляції 1989-1990 років. Рівень бідності охопив понад 40% населення, а міжнародні резерви центрального банку перебували у від'ємній зоні (близько - 15 мільярдів доларів) [2]. У цих критичних умовах на президентських виборах переміг Хав'єр Мілей - економіст-лібертаріанець, який обіцяв радикальну трансформацію економічної системи через «шокову терапію» та жорстку фіскальну консолідацію.

За неповні два роки уряду Мілея вдалося досягти результатів, які значно перевершили очікування більшості аналітиків. Станом на листопад 2025 року місячна інфляція знизилася до 2,5%, річна - до 31,4%, а рівень бідності скоротився до найнижчого показника з 2018 року [2]. Ці безпрецедентні досягнення потребують всебічного наукового аналізу як з теоретичної, так і з практичної точки зору, оскільки аргентинський досвід може стати важливим прикладом для інших країн, що стикаються з проблемою хронічної інфляції та макроекономічної нестабільності.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Теоретичні основи аналізу гіперінфляції та її зв'язку з фіскальною політикою закладені у класичних працях монетаристської школи. Т. Саргент та Н. Воллес обґрунтували концепцію фіскального домінування - ситуації, коли монетарна політика підпорядковується потребам фінансування бюджетного дефіциту, що неминуче призводить до інфляції [3]. Ця теоретична модель особливо релевантна для розуміння аргентинського досвіду, де десятиліттями державні видатки фінансувалися за рахунок грошової емісії.

Проблематику фіскального домінування в Аргентині було детально досліджено у роботі М. Гадеа, М. Сабате та І. Санса [4]. Автори емпірично підтвердили, що протягом більшої частини ХХ століття бюджетні дефіцити були головним чинником грошової емісії та інфляції в Аргентині [4]. Сучасні аспекти монетарної політики Аргентини аналізуються у звітах Банку міжнародних розрахунків (BIS), зокрема у роботі «Monetary policy challenges over two decades: a view from Argentina» [5]. Дж. Айзенман та Х. Іто розглядають виклики для монетарної політики в умовах високого державного боргу та фіскального тиску [6].

Сучасний етап реформ уряду Х. Мілея досліджується у роботах Я. Хуккінена та М. Вірена для SUERF [7], а також у комплексному дослідженні ОЕСР «OECD Economic Surveys: Argentina 2025» [8]. Звіти МВФ надають детальний аналіз макроекономічних показників та оцінку програми стабілізації [9]. Проте питання комплексного аналізу сучасного етапу реформ з урахуванням найновіших даних 2025 року залишається недостатньо дослідженим у науковій літературі.

Попри значну кількість досліджень, присвячених історичним аспектам аргентинської інфляції, сучасний етап реформ уряду Мілея залишається недостатньо вивченим з огляду на його безпрецедентний характер та швидку динаміку змін. Зокрема, потребують аналізу механізми досягнення рекордно низьких показників місячної інфляції у 2025 році; взаємозв'язок між фіскальною консолідацією та дезінфляцією; соціальні наслідки «шокової терапії» та динаміка зниження бідності; роль нової угоди з МВФ у забезпеченні сталості реформ.

Метою статті є проаналізувати антиінфляційну політику уряду Хав'єра Мілея в Аргентині у 2024-2025 роках, а також визначити її поточні результати та перспективи сталості макроекономічної стабілізації.

Викладення основного матеріалу дослідження. Хронічна інфляція в Аргентині має глибокі структурні причини, які формувалися протягом десятиліть. Головним чинником макроекономічної нестабільності стало фіскальне домінування - ситуація, коли потреби фінансування бюджетного дефіциту визначають монетарну політику центрального банку. Як зазначають М. Гадеа, М. Сабате та І. Санс, «протягом більшої частини ХХ століття Аргентина вирішувала макроекономічну трилему через внутрішній монетарний суверенітет, і саме необхідність фінансувати дефіцити стояла за цим суверенітетом» [4, с. 312]. Це вказує на те, що центральний банк систематично друкував гроші для покриття державних видатків, що неминуче призводило до інфляції.

Національний бюджет Аргентини мав постійний дефіцит починаючи з 2009 року, досягнувши піку майже 9% ВВП у 2020 році. У 2023 році, напередодні приходу Х. Мілея до влади, бюджетний дефіцит становив близько 5% ВВП. Монетарне фінансування цього дефіциту призвело до експоненційного зростання грошової маси: за даними Центрального банку Аргентини, річне зростання грошового агрегату M2 у грудні 2023 року перевищувало 150%. Як наслідок, песо стрімко знецінювався, а інфляція досягла критичних рівнів [5].

Додатковим чинником інфляційної кризи стала система множинних обмінних курсів та валютних обмежень (так звані «серо»). Розрив між офіційним та паралельним (чорноринковим) курсом песо перевищував 100%, що створювало значні диспропорції в економіці та стимулювало спекулятивну поведінку. Невдала спроба впровадження інфляційного таргетування у 2016-2018 роках за президентства Маурісіо Макрі продемонструвала неможливість ефективної монетарної політики за відсутності фіскальної дисципліни: після початкового успіху інфляція знову прискорилася, а країна була змушена

звернутися до МВФ за рекордною кредитною програмою на 57 мільярдів доларів [8].

Хав'єр Мілей обійняв посаду президента 10 грудня 2023 року в умовах гострої економічної кризи. За оцінкою ОЕСР, «нова адміністрація успадкувала країну в біді, збанкрутілий уряд, переоцінене песо та заплутану мережу множинних обмінних курсів під наглядом центрального банку з негативними резервами» [8]. Передвиборча програма Х. Мілея базувалася на обіцянках радикального скорочення державних видатків та приборкання інфляції через жорстку фіскальну дисципліну.

Центральним елементом економічної стратегії Мілея стала безпрецедентна за масштабами фіскальна консолідація. За перший рік на посаді уряду вдалося перетворити бюджетний дефіцит у 5% ВВП на невеликий профіцит - результат, якого Аргентина не досягала понад 14 років. Ключові заходи включали: скорочення державних видатків приблизно на третину у реальному вимірі; ліквідацію половини міністерств та скорочення понад 40 тисяч державних службовців; припинення субсидій на електроенергію, газ та громадський транспорт, що призвело до різкого зростання тарифів; заморожування трансфертів провінціям; індексацію виплат державним службовцям та пенсіонерам нижче рівня інфляції, що фактично означало скорочення їхніх реальних доходів [8; 9].

Монетарна політика була спрямована на розрив зв'язку між бюджетним дефіцитом та грошовою емісією. Одразу після інавгурації уряд здійснив різку девальвацію песо на 54% - з приблизно 400 до 800 песо за долар. Це було необхідно для ліквідації розриву між офіційним та паралельним курсами та усунення цінових диспропорцій. Як зазначає Центральний банк Аргентини у своєму Інформаційному звіті за грудень 2024 року, «з 11 грудня 2023 року було прийнято новий підхід до монетарної політики, спрямований на досягнення монетарної стабільності та зниження інфляції, одночасно усуваючи два основні джерела грошової емісії: пряме та непряме фінансування бюджетного дефіциту та квазіфіскальний дефіцит самого BCRA» [10].

Після початкової девальвації було запроваджено режим «повзучої прив'язки» (crawling peg) з плановою місячною девальвацією спочатку на 2%, а з лютого 2025 року - на 1%. Ця політика, як зазначає BCRA, «продовжувала слугувати додатковим якорем на фіскальному фронті, сприяючи зниженню інфляції» [10]. Критично важливим стало повне припинення монетарного фінансування бюджетного дефіциту. Негативні реальні процентні ставки на початковому етапі дозволили скоротити зобов'язання центрального банку та зменшити очікуване зростання грошової маси. Згодом процентні зобов'язання BCRA були передані Казначейству, що дозволило стабілізувати баланс центрального банку.

Антиінфляційна політика уряду Х. Мілея продемонструвала вражаючі результати, що значно перевершили прогнози більшості аналітиків та міжнародних організацій. Динаміка ключових інфляційних показників, за даними INDEC, представлена у таблиці 1.

Таблиця 1 - Динаміка інфляції в Аргентині (грудень 2023 – листопад 2025)

Період	Місячна інфляція, %	Річна інфляція, %
Грудень 2023	25,5	211,4
Квітень 2024	8,8	289,4
Листопад 2024	2,4	166,0
Грудень 2024	2,7	117,8
Вересень 2025	2,1	31,8
Листопад 2025	2,5	31,4

Джерело: складено автором на основі [2]

Як свідчать дані таблиці 1, місячна інфляція знизилася з піку 25,5% у грудні 2023 року до 2,1-2,5% у другій половині 2025 року - зниження більш ніж у десять разів. Річна інфляція скоротилася з 211,4% до 31,4% - найнижчий річний показник з липня 2018 року.

Варто зазначити, що дезінфляція відбулася без застосування прямого цінового контролю - виключно через фіскальну дисципліну та відновлення ринкової довіри. Як зазначають Я. Хуккінен та М. Вірен у дослідженні для SUERF, «хоча ми не можемо надати

формальний тест для важливості різних політик, видається, що політики, які відновили фіскальну стійкість, були вирішальним фактором» [7, с. 3].

Жорстка фіскальна консолідація мала значну соціальну ціну на початковому етапі реформ. Різка девальвація песо у грудні 2023 року та скасування субсидій призвели до різкого зростання вартості життя, особливо для найбідніших верств населення. У першому півріччі 2024 року рівень бідності зріс до рекордних 52,9% - найвищий показник за два десятиліття. Крайня бідність (indigencia) сягнула 18,1% населення, що означало, що майже кожен п'ятий аргентинець не міг задовольнити базові продовольчі потреби [2]. Це була найболючіша частина «шокової терапії», яка викликала значну соціальну напругу та протести.

Проте з другої половини 2024 року ситуація почала швидко покращуватися паралельно зі зниженням інфляції. За даними INDEC, у другому півріччі 2024 року рівень бідності знизився до 38,1%, а у першому півріччі 2025 року - до 31,6%, що є найнижчим показником з 2018 року. Крайня бідність скоротилася до 6,9%. Це означає, що за рік з моменту піку понад 8 мільйонів аргентинців вийшли з-за межі бідності [2]. INDEC пояснює цю динаміку змінами у купівельній спроможності доходів домогосподарств відносно вартості базових кошиків: тоді як базовий продовольчий кошик зріс на 13,2%, а загальний базовий кошик - на 12,3%, доходи домогосподарств зросли в середньому на 26,3%.

Таблиця 2 - Динаміка рівня бідності в Аргентині (2023-2025)

Період	Рівень бідності, %	Крайня бідність, %
II півріччя 2023	41,7	11,9
I півріччя 2024	52,9	18,1
II півріччя 2024	38,1	8,2
I півріччя 2025	31,6	6,9

Джерело: складено автором на основі [2]

Як свідчать дані таблиці 2, рівень бідності після початкового сплеску демонструє стійку тенденцію до зниження, повернувшись до рівнів, нижчих за ті, що спостерігалися напередодні реформ. Цей J-подібний патерн - початкове погіршення з подальшим швидким відновленням - є типовим для успішних стабілізаційних програм та підтверджує теоретичні висновки щодо короткострокових витрат та довгострокових вигод від «шокової терапії».

Важливу роль у забезпеченні сталості реформ відіграла міжнародна фінансова підтримка. У квітні 2025 року Виконавча рада МВФ схвалила нову 48-місячну програму розширеного фінансування (Extended Fund Facility) на суму 20 мільярдів доларів - 23-тю програму МВФ в історії Аргентини. Перший транш у розмірі 12 мільярдів доларів засвідчив довіру фонду до реформ. У своєму прес-релізі МВФ зазначив: «Нова фаза програми стабілізації Аргентини, підтримана програмою EFF, мала сильний старт, незважаючи на складне зовнішнє середовище. Належно жорстка макроекономічна політика сприяла плавному переходу до більш гнучкого валютного режиму та пом'якшенню більшості валютних обмежень і контролю» [9].

Паралельно Світовий банк оголосив про пакет підтримки на 12 мільярдів доларів, а Міжамериканський банк розвитку - на 10 мільярдів доларів. Загальний обсяг залученого міжнародного фінансування склав понад 42 мільярди доларів. Угода з МВФ дозволила Аргентині скасувати більшість валютних обмежень («серо») та запровадити валютний коридор у діапазоні 1000-1400 песо за долар, що створює умови для поступового переходу до більш гнучкого валютного режиму.

Попри значні досягнення, аргентинська економіка продовжує стикатися з низкою викликів та ризиків. По-перше, як зазначається у звіті МВФ, «попри фіскальне коригування та прогрес у подовженні строків погашення внутрішнього боргу, суверенний ризик залишається підвищеним, що відображає крихку резервну позицію Аргентини, значні потреби у валовому фінансуванні та все ще обмежений доступ до міжнародних ринків капіталу» [9]. По-друге, базова інфляція залишається на підвищеному рівні, що свідчить про наявність інерційного компонента в ціновій динаміці. По-третє, вибір довгострокового валютного режиму

залишається невизначеним, а розрив між офіційним та паралельним обмінними курсами зберігається на рівні близько 10-15%, незважаючи на інтервенції центрального банку [8].

Структурним викликом залишається необхідність підвищення продуктивності та конкурентоспроможності економіки. ОЕСР зазначає, що «підвищення гнучкості ринків праці та зниження внесків на соціальне страхування для низькооплачуваних працівників зменшило витрати на формалізацію та збільшило б можливості» [8]. Крім того, успіх реформ залежатиме від результатів проміжних виборів та здатності уряду зберегти політичну підтримку для продовження жорсткої фіскальної політики.

Висновки. Економічна політика уряду Хав'єра Мілея являє собою найамбітнішу спробу макроекономічної стабілізації в сучасній історії Аргентини. Результати підтверджують теоретичні висновки Т. Саргента, Н. Воллеса та інших дослідників про критичну роль фіскальної дисципліни у подоланні хронічної інфляції в умовах фіскального домінування. За неповні два роки уряду вдалося знизити місячну інфляцію з 25,5% до 2-2,5%; знизити річну інфляцію з 211,4% до 31,4%; досягти першого за понад 14 років стійкого бюджетного профіциту; знизити рівень бідності з піку 52,9% до 31,6%; залучити безпрецедентну міжнародну фінансову підтримку на суму понад 42 мільярди доларів.

Аргентинський досвід демонструє як високу соціальну ціну «шокової терапії» на початковому етапі, так і можливість швидкого відновлення соціальних показників при послідовному проведенні стабілізаційної політики. Довгострокова сталість досягнень залежатиме від здатності уряду здійснити структурні реформи для підвищення продуктивності економіки, успішного переходу до стійкого валютного режиму та збереження політичної підтримки.

Список використаної літератури

1. Buera F., Nicolini J. P. The Monetary and Fiscal History of Argentina, 1960-2017. Becker Friedman Institute, University of Chicago. 2019. URL: <https://manifold.bfi.uchicago.edu/read/case-of-argentina> (дата звернення: 10.12.2025).
2. Instituto Nacional de Estadística y Censos (INDEC). Índice de precios al consumidor; Incidencia de la pobreza y la indigencia. Buenos Aires, 2025. URL: <https://www.indec.gov.ar> (дата звернення: 12.12.2025).
3. Sargent T. J., Wallace N. Some Unpleasant Monetarist Arithmetic. Federal Reserve Bank of Minneapolis Quarterly Review. 1981. Vol. 5, No. 3. P. 1–17.
4. Gadea M. D., Sabaté M., Sanz I. Long-run fiscal dominance in Argentina, 1875–1990. Financial History Review. 2012. Vol. 19, Issue 3. P. 311–335. DOI: 10.1017/S0968565012000157.
5. Bank for International Settlements. Monetary policy challenges over two decades: a view from Argentina. BIS Papers. 2023. No. 143. URL: https://www.bis.org/publ/bppdf/bisrap143_c.pdf (дата звернення: 10.12.2025).
6. Aizenman J., Ito H. Inflation and Exchange Rate Targeting Challenges Under Fiscal Dominance. Journal of International Money and Finance. 2020. Vol. 117. DOI: 10.1016/j.jimonfin.2020.102044.
7. Hukkinen J., Viren M. What can we learn from Argentina's new economic regime? SUERF Policy Brief. 2025. No. 1130. URL: <https://www.suerf.org/publications/suerf-policy-notes-and-briefs/what-can-we-learn-from-argentinas-new-economic-regime/> (дата звернення: 10.12.2025).
8. OECD Economic Surveys: Argentina 2025. Paris: OECD Publishing, 2025. DOI: 10.1787/27dd6e27-en.
9. International Monetary Fund. IMF Executive Board Completes First Review of the Extended Arrangement Under the Extended Fund Facility for Argentina. Press Release No. 25/272. Washington, DC: IMF, July 31, 2025.
10. Banco Central de la República Argentina. Informe Monetario Mensual. Diciembre de 2024. Buenos Aires: BCRA, 2025. URL: <https://www.bcra.gov.ar/PublicacionesEstadisticas/IMM1224.asp> (дата звернення: 10.12.2025).

References

1. Buera, F., & Nicolini, J. P. (2019). The Monetary and Fiscal History of Argentina, 1960–2017. Becker Friedman Institute, University of Chicago. Retrieved from <https://manifold.bfi.uchicago.edu/read/case-of-argentina>

2. Instituto Nacional de Estadística y Censos (INDEC). (2025). Índice de precios al consumidor; Incidencia de la pobreza y la indigencia. Buenos Aires. Retrieved from <https://www.indec.gob.ar>
3. Sargent, T. J., & Wallace, N. (1981). Some Unpleasant Monetarist Arithmetic. Federal Reserve Bank of Minneapolis Quarterly Review, 5(3), 1–17.
4. Gadea, M. D., Sabaté, M., & Sanz, I. (2012). Long-run fiscal dominance in Argentina, 1875–1990. Financial History Review, 19(3), 311–335. <https://doi.org/10.1017/S0968565012000157>
5. Bank for International Settlements. (2023). Monetary policy challenges over two decades: a view from Argentina. BIS Papers, No. 143. Retrieved from https://www.bis.org/publ/bppdf/bispap143_c.pdf
6. Aizenman, J., & Ito, H. (2020). Inflation and Exchange Rate Targeting Challenges Under Fiscal Dominance. Journal of International Money and Finance, 117. <https://doi.org/10.1016/j.jimonfin.2020.102044>
7. Hukkinen, J., & Viren, M. (2025). What can we learn from Argentina's new economic regime? SUERF Policy Brief, No. 1130. Retrieved from <https://www.suerf.org/publications/suerf-policy-notes-and-briefs/what-can-we-learn-from-argentinas-new-economic-regime/>
8. OECD. (2025). OECD Economic Surveys: Argentina 2025. Paris: OECD Publishing. <https://doi.org/10.1787/27dd6e27-en>
9. International Monetary Fund. (2025, July 31). IMF Executive Board Completes First Review of the Extended Arrangement Under the Extended Fund Facility for Argentina [Press Release No. 25/272]. Washington, DC: IMF.
10. Banco Central de la República Argentina. (2025). Informe Monetario Mensual. Diciembre de 2024. Buenos Aires: BCRA. Retrieved from <https://www.bcra.gob.ar/PublicacionesEstadisticas/IMM1224.asp>

ROMASHCHENKO Kateryna¹

PhD (Economics), Associate Professor of the Department of Economics and International Economic Relations

IHNATENKO Vladyslav¹

Master's degree student, Student of the Department of Economics and International Economic Relations

¹ Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, Cherkasy, Ukraine

ANTI-INFLATION POLICY OF THE MILEI GOVERNMENT IN ARGENTINA: CURRENT RESULTS AND PROSPECTS

Introduction. Argentina represents a unique case in global economic history - a country that ranked among the world's ten wealthiest nations at the beginning of the 20th century but experienced numerous episodes of hyperinflation, defaults, and currency crises over subsequent decades. By late 2023, Argentina faced another hyperinflationary crisis: annual inflation reached 211.4%, monthly inflation in December stood at 25.5%, and the poverty rate exceeded 40% of the population. In these circumstances, Javier Milei - a libertarian economist who promised radical transformation of the economic system through "shock therapy" and strict fiscal consolidation - won the presidential elections.

Purpose. The purpose of this article is to analyze the anti-inflation policy of the Javier Milei government in Argentina in 2024-2025, evaluate its current results, and determine the prospects for sustainable macroeconomic stabilization.

Methods. The research employs methods of comparative analysis, statistical analysis of macroeconomic indicators, and case-study methodology. The information base consists of official data from Argentina's National Institute of Statistics and Censuses (INDEC), reports from the Central Bank of Argentina (BCRA), IMF, OECD, BIS, and academic publications.

Results. The central element of Milei's economic strategy was an unprecedented fiscal consolidation: public spending was reduced by approximately one-third in real terms in 2024; half of ministries were eliminated along with over 40,000 civil service positions; subsidies for electricity, gas, and public transport were terminated, leading to sharp tariff increases; transfers to provinces were frozen. As a result, Argentina achieved its first sustained budget surplus in over 14 years. Monthly inflation decreased from a peak of 25.5% in December 2023 to 2.1-2.5% in the second half of 2025 - more than a tenfold reduction. Annual inflation fell from 211.4% to 31.4% - the lowest annual rate since July 2018. In April 2025, the IMF Executive Board approved a new 48-month Extended Fund Facility program worth \$20 billion - the 23rd IMF program in Argentina's history. The poverty rate, which had peaked at 52.9% in the first half of 2024, decreased to 31.6% in the first half of 2025 - the lowest level since 2018. This means that over 8 million Argentines have been

lifted out of poverty within a year of the peak.

Originality. *For the first time, a comprehensive analysis of the current stage of economic reforms in Argentina under the Milei government has been conducted using the latest data from 2025. The mechanisms for achieving record-low monthly inflation indicators and their relationship with fiscal consolidation have been identified. The study confirms the theoretical conclusions of T. Sargent, N. Wallace, and other researchers regarding the critical role of fiscal discipline in overcoming chronic inflation under conditions of fiscal dominance.*

Conclusion. *The economic policy of the Javier Milei government represents the most ambitious attempt at macroeconomic stabilization in Argentina's modern history. In less than two years, the government has achieved: reduction of monthly inflation from 25.5% to 2-2.5%; reduction of annual inflation from 211.4% to 31.4%; the first sustainable budget surplus in over 14 years; reduction of poverty from a peak of 52.9% to 31.6%; attraction of unprecedented international financial support totaling over \$42 billion. The Argentine experience demonstrates both the high social cost of "shock therapy" at the initial stage and the possibility of rapid recovery of social indicators with consistent implementation of stabilization policies. Long-term sustainability of achievements will depend on the government's ability to implement structural reforms to increase economic productivity, successfully transition to a sustainable exchange rate regime, and maintain political support.*

Keywords: *fiscal dominance; monetary policy; money emission; budget surplus; exchange rate; poverty rate; International Monetary Fund; macroeconomic stabilization.*

Одержано редакцією: 15.06.2025

Прийнято до публікації: 17.08.2025